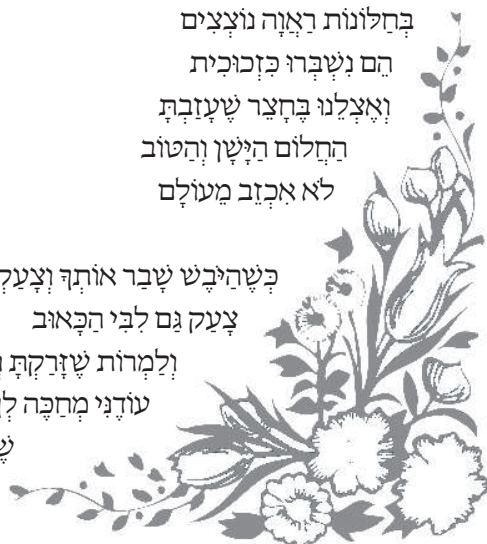

חִכִּיתִי לָךְ שֶׁתָּשׁוּב
הִלַכְתָּ לְרַעוּת בְּשִׁדּוֹת זָרִים
תָּעִית כְּשֶׁהָ לֹא מָצָאתָ מִים
וְאַצְלָנוּ בְּחָצֵר שְׁעֵזְבָתָּ
הַבְּאֵר עוֹלָה עַל גְּדוֹתֶיהָ

בְּקִשְׁתָּ רַעֲיוֹנוֹת חֲדָשִׁים
בְּחִלּוֹנוֹת רְאוּהָ נוֹצְצִים
הֵם נִשְׁבְּרוּ בְּזִכּוּכִית
וְאַצְלָנוּ בְּחָצֵר שְׁעֵזְבָתָּ
הַחֲלוּם הֵיטֵן וְהַטּוֹב
לֹא אֶכְזָב מֵעוֹלָם

כְּשֶׁהִלַכְתָּ שָׁבַר אֹתָךְ וְצָעַקְתָּ
צָעַק גַּם לְבִי הַכָּאוֹב
וְלִמְרוֹת שִׁזְרָקְתָּ וְלִמְרוֹת שִׁיזְרָקְתָּ
עוֹדֵנִי מִחֶכְהָ לָךְ
שֶׁתָּשׁוּב.

חיים אריה בורסקי

כעיני שפחה

לא חדש היום ולא שבת
אך דבר לי אליה המלך
אלה וארוצה עדיך
אל תעצור בי מעלות אל ההר

גם כי אחזיק ברגליך
לא תדחה וגם לא תהדפני
בקול רך הרפה את סבלי
ובאזן רחומה רק תשמע:

מרה לי נפשי - לא ידעת?
ומה כבר בקשתני ממך?
בתוך עמי להמשיך ולשבת
מטה ושלחן, כשא ומנורה...

ולעגו לי כל עברי דרך,
וצחקו: "אבל בן אין לה"
ואני - במשענתך נשענת
אבל הם: "זקן כבר אישה".

ואחבק בו קטן בין ידי
כי ימי כמקדם חדשת
ועתה, כשגוע על ברכי -
חי נפשי ואתה אם אעזבך.

עד תזורר את הגוף הדומם
עד יחם הבשר ויחיה
ולא אעזוב עד אז
כי אמרתני: אותי אל תשלה!

ועד אז, מנחם ומבשר,
לא אפסוק מהבט בעיניך
האם לא שמעת לרעד קולי:
אל תכזב בשפחתך?

